

Arrest

nr. 100 060 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, K.D., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 30 maart 1981 in de Russische hoofdstad Moskou, maar woonde in Dagestan. In 2011 huwde u op traditionele wijze met E.Z. (O.V. X). Op 14 februari 2012 liet u dit huwelijk ook officieel registreren. Sinds 2007 was u voorzitter van de zelf opgerichte organisatie 'Nieuw leven', die zich bezighield met projecten inzake vrijetijdsbesteding voor kansarme kinderen. Uw problemen begonnen nadat u op 10 of 11 april 2011 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny een ontmoeting had met een medewerker van de Noorse ambassade van Moskou. Twee dagen na

deze ontmoeting werd u op straat aangesproken door een majoor van de opsporingsdienst. Hij wilde dat u met hem meeding, maar u weigerde omdat u op dat moment geen tijd had. U beloofde wel dat u de volgende dag bij hem zou langs gaan, wat u ook deed. Daar kreeg u te horen dat u verdacht werd van een verkrachting, die de dag voordien zou hebben plaatsgevonden. U legde uit dat u een alibi had en mocht daarom beschikken. Eerst werden er wel foto's van u genomen en later zou u opnieuw worden opgeroepen. In diezelfde periode merkte u dat u bijna dagelijks gevolgd werd telkens u zich verplaatste. U vermoedde dat het de ordediensten waren die u in de gaten hielden.

Eind april 2011 werd u overdag door onbekende mannen in camouflage-uniform gestopt toen u onderweg was met uw wagen in Khasavyurt. Deze mannen stopten uw wagen, hielden u vervolgens onder schot en dwongen u uw handen boven uw hoofd te houden, maar lieten u uiteindelijk gaan onder het voorwendsel dat u de verkeerde was.

In de nacht van 4 op 5 juni 2011 raakte uw broer A. ernstig gewond bij een auto-ongeval. Hij reed die nacht met uw auto en werd volgens getuigen achtervolgd door een onbekende wagen die vervolgens vluchtmisdrijf pleegde.

In februari 2012 besloot u om samen met 2 andere jongerenorganisaties een actie te organiseren omdat de overheid gronden die toebehoorden aan de Tsjetsjeense gemeenschap niet teruggaf, zoals ze echter beloofd had. De voorzitter van een van beide andere betrokken organisaties vroeg de autoriteiten om toelating voor jullie protestactie, maar die werd geweigerd.

Op 26 februari 2012 verliet u 's avonds het appartementsgebouw van uw grootmoeder, bij wie u op bezoek was geweest, toen u aan de hoek van dat gebouw werd tegengehouden door gewapende militairen. Het was duidelijk dat u geen weerstand kon bieden en dus stapte u in hun auto. De inzittenden zeiden u dat ze u naar de politieafdeling van Novomichelta zouden brengen, echter al gauw merkte u dat jullie een andere richting uitgingen. Na enige tijd stopten jullie. U herkende de plaats niet. Jullie stapten uit en één van hen begon op u te schelden en te slaan. Ook de anderen begonnen u daarna te slaan. Als gevolg van de slagen verloor u het bewustzijn. Toen u terug bijkwam zag u de militairen die u naar daar hadden gebracht met politieagenten praten. Uw belagers vertrokken en lieten u achter in de handen van de politieagenten. Zij namen u mee met hun wagen, maar ze waren bezig met een andere opdracht. Daarom lieten ze u onderweg, op een kleine kilometer van uw huis, uitstappen. Van daaruit ging u zelf te voet naar huis.

De volgende dag, 's ochtends, bracht uw neef R. u naar het ziekenhuis, waar u uw verwondingen liet verzorgen. Daarna bracht uw neef u naar uw tante in het dorp Solnetsjnoje, waar u tot aan uw vertrek verbleef. Uw vrouw verbleef in die periode bij uw ouders, van wie u vernam dat het huis in de gaten gehouden werd door onbekende wagens.

Daarom besloot u dat het veiliger was uit uw land te vertrekken.

U verliet Dagestan uiteindelijk op 15 april 2012. Vanuit Khasavyurt reisde u samen met uw vrouw met de bus naar Moskou, waar jullie verbleven bij een kennis. Op 19 april 2012 namen jullie vanuit Moskou een minibus, die jullie naar België bracht. U bereikte België op 24 april 2012.

Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken voor: Uw intern paspoort (1), uw rijbewijs (2), het intern paspoort van uw vrouw (3), jullie huwelijksakte (4), het visitekaartje van een adviseur van de ambassade van Noorwegen in Moskou (5), een volmacht betreffende uw auto (6), een convocatie op uw naam van 2 april 2012 (7), een convocatie op uw naam van 12 april 2012 (8), een convocatie op uw naam van 20 maart 2012 (9), een envelop met documenten in verband met het auto-ongeval van uw broer (10) en een medisch attest (12). Uw vrouw legt daarbij een USB-stick met foto's voor waarover u tijdens uw gehoor al had gesproken (11)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, K.D., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kende met de autoriteiten vanwege uw beroepsactiviteiten. U was namelijk voorzitter van een organisatie die zich bezighield met projecten van vrijetijdsbesteding voor kansarme kinderen.

Er dient echter eerst en vooral op gewezen te worden dat het loutere feit dat u professioneel actief was voor een niet-gouvernementele organisatie op zich onvoldoende is voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Want hoewel ngo-medewerkers en mensenrechtenactivisten een verhoogd risico lopen om door de autoriteiten gevisieerd te worden, dient de voorgehouden vrees nog steeds in concreto aangetoond te worden.

Welnu, u slaagde er niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo bleef u onaannemelijk vaag en toonde u weinig interesse in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen na uw vertrek uit uw herkomstland.

Zo haalde u aan dat uw broer S. ongeveer een maand voor uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal ontvoerd werd (CGVS 2, p. 15).

U kon echter geen verdere informatie geven over deze ontvoering. Zo wist u niet wat er precies gebeurd is en had u geen idee door wie uw broer ontvoerd werd noch waarom. U kon evenmin zeggen hoe uw broer uiteindelijk vrijgekomen is (CGVS 2, p. 15). U argumenteerde wel dat u tijdens hetzelfde telefoongesprek zowel vernam dat uw broer ontvoerd was geweest als dat uw grootmoeder als gevolg daarvan overleden zou zijn (CGVS 2, p. 15-16).

U voerde ook aan dat deze gebeurtenissen telefonisch moeilijk te bespreken waren omdat dit extra problemen kon veroorzaken (CGVS 2, p. 15) en er geen andere manier bestond om informatie te verkrijgen over deze feiten (CGVS 2, p. 16).

Deze argumentatie is echter niet afdoende.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u de door u voorgelegde originele convocaties na uw aankomst in België verkregen heeft (CGVS 1, p. 7).

Bovendien maakte u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal melding van het bestaan van een medisch attest aangaande de verwondingen die u opliep door de mishandeling op 26 februari 2012. U stelde dat dit attest zich in Dagestan bevond, maar u gevraagd had om dit document op te sturen (CGVS 1, p. 8). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u nog niet over dit attest beschikte omdat de situatie bij u thuis erg gespannen was, maar u gaf wel aan dat u indien nodig kon proberen om het attest per fax te laten opsturen (CGVS 2, p. 15), waarna u ons uiteindelijk het origineel bezorgde.

Hieruit blijkt dat u wel degelijk over andere mogelijkheden kan beschikken om informatie in te winnen over de gebeurtenissen die zich omtrent uw problemen na uw vertrek uit Dagestan nog hebben afgespeeld.

In ditzelfde verband haalde u ook aan dat er na uw vertrek uit Dagestan nog verschillende convocaties voor u werden afgeleverd op uw vroegere adres (CGVS 1, p. 8 – CGVS 2, p. 16), waarvan u er 3 ter staving van uw asielrelaas voorlegde.

Er dient echter op gewezen te worden dat u onaannemelijk vaag bleef aangaande de door u aangehaalde convocaties.

Zo wist u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal niet wanneer er voor het laatst een dergelijke convocatie voor u in Dagestan werd afgeleverd (CGVS 1, p. 18).

Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal stelde u eveneens dat er tot op dat moment nog convocaties voor u werden afgeleverd in Dagestan. U wist echter niet hoeveel convocaties er tot op dat moment voor u bezorgd waren en liet ook na dit te vragen. U kon evenmin zeggen hoeveel convocaties er na de drie reeds door u voorgelegde convocaties ondertussen nog waren afgeleverd.

U wist verder niet door welke dienst u overeenkomstig deze convocaties werd opgeroepen noch waarom of in het kader van welke zaak.

U kon tot slot evenmin aangeven in welke hoedanigheid u zich volgens deze convocaties wordt opgeroepen en stelde dat de hoedanigheid bij jullie niet op convocaties vermeld wordt (CGVS 2, p. 16-17).

Dit is echter geen valide argument aangezien op 2 van de drie door u voorgelegde convocaties wel degelijk vermeld staat in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen, namelijk in de hoedanigheid van verdachte.

Hiermee geconfronteerd, antwoordde u slechts dat het u verbaasde dat u door een procureur werd opgeroepen (CGVS 2, p. 19).

Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval is.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast.

Wat de door u voorgelegde convocaties betreft, moet er trouwens op gewezen worden dat er verschillende aanwijzingen bestaan om de authenticiteit van deze documenten in twijfel te trekken.

Zo is het uiterst opmerkelijk dat de convocaties met als aanmeldingsdatum respectievelijk 2 april 2012 en 12 april 2012 nergens vermelden aan wie ze gericht zijn en wie zich bijgevolg op voormelde data dient aan te bieden. Ook het adres van de persoon aan wie ze gericht zijn ontbreekt.

Verder is het opvallend dat ook het adres van de plaats waar de geconvoceerde zich dient aan te melden, ontbreekt. Zo staat op beide convocaties te lezen dat de persoon in kwestie zich moet aanmelden in bureau nummer 2 bij procureur Joe.A. Soeileimanov van het Novolakdistrict. Waar dit bureau zich bevindt, blijkt echter nergens uit de convocaties.

Ook andere contactgegevens van de persoon of de dienst die de convocatie uitgaaf, ontbreken.

Dit is des te opmerkelijker aangezien op de convocaties vermeld staat dat u dient te verwittigen indien u om een gegronde reden niet op het aangegeven tijdstip kan verschijnen.

Op geen van beide convocaties staat voorts vermeld wanneer de convocatie zelf werd opgesteld noch in het kader van welke zaak de geconvoceerde moet verschijnen.

Tot slot ontbreekt op beide convocaties ook elke informatie aangaande de aflevering ervan.

Ook wat betreft de convocatie met aanmeldingsdatum 20 maart 2012 zijn er verschillende elementen die ernstige twijfels oproepen over de authenticiteit van dit stuk.

Hoewel op dit document wel uw naam en adres vermeld staan, ontbreekt ook op deze convocatie het adres van de plaats waar u zich moet aanmelden, zijnde bureau nummer 6 van het Openbaar Ministerie in Novolak.

Deze convocatie bevat verder noch de hoedanigheid waarin noch de zaak in het kader waarvan u opgeroepen wordt.

Ook elke informatie aangaande de aflevering van dit document ontbreekt net als de datum waarop de convocatie zelf werd opgemaakt. Tot slot bevat ook deze convocatie geen andere gegevens die de geconvoceerde in staat stellen om de persoon of de dienst die de convocatie uitgaaf te contacteren.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat in de Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document van ambtenaren kan kopen.

Voorts maakte u tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal plots melding van twee gebeurtenissen die u nooit eerder in uw asielprocedure had aangehaald.

Tijdens dit tweede interview vertelde u namelijk dat u enkele dagen na uw ontmoeting met een medewerker van de Noorse ambassade in Grozny door een majoor van de recherche op straat werd aangesproken omdat u verdacht werd van betrokkenheid bij een verkrachtingszaak. Op het moment dat de rechercheur u aansprak, had u geen tijd. Maar u beloofde de volgende dag bij hem langs te gaan, wat u ook deed. Daar kreeg u te horen dat u verdacht werd van een verkrachting die kort daarvoor had plaatsgevonden. U beschikte echter over een alibi. Daarom mocht u beschikken, maar u zou later nog opgeroepen worden in het kader van deze zaak (CGVS 2, p. 8-9).

U zei daarnaast ook dat uw auto eind april 2011 overdag op straat in Chasavyurt werd tegengehouden door gewapende mannen in militaire uniformen. Ze dwongen u te stoppen, hielden u onder schot en bevalen u uw handen boven uw hoofd te houden. Uiteindelijk lieten ze u echter gaan onder het voorwendsel dat u niet de persoon was die ze zochten (CGVS 2, p. 10-11).

Ook dit incident had u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch bij het Commissariaat-generaal (CGVS) ooit eerder aangehaald.

Toen u gevraagd werd waarom u beide incidenten in de loop van uw asielprocedure nooit eerder vermeld had, antwoordde u dat u hiervan bij uw vorige 2 interviews (respectievelijk bij de DVZ en het CGVS) geen melding had gemaakt omdat alles vlug moest gaan en de interviews kort waren. U voegde er nog aan toe dat u antwoordde op de vragen, maar u zich opgejaagd voelde.

Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u bij het Commissariaat-generaal wel uitgebreid gehoord werd, meer bepaald van 9.21u tot 12.31u, stelde u dat voornoemde incidenten niet officieel waren en u geen documenten had om ze te bewijzen.

Geconfronteerd met het feit dat u na afloop van uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal verklaard had dat u alle redenen had kunnen vertellen waarom u uw land van herkomst hebt verlaten en u ook de kans geboden werd om nog iets toe te voegen, wat u naliet te doen, argumenteerde u dat u zich in een 'zelfverdedigingspositie' bevond. U verduidelijkte dat u vragen kreeg en u uzelf verdedigde met de antwoorden en uw hoofd tussendoor leeg was (CGVS 2, p. 18-19).

Deze argumentatie is echter niet afdoende.

Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van de reden van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst, wat in casu niet het geval was.

Te meer omdat de valse beschuldiging wegens verkrachting volgens u het eerste incident was waarmee u sinds de ontmoeting met de medewerker van de Noorse ambassade, waarmee uw problemen aanvingen, geconfronteerd werd (CGVS 2, p. 8) en u na afloop van uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf dat u tijdens dit interview alle problemen had verteld die aanleiding gaven tot uw vertrek uit uw herkomstland (CGVS 1, p. 17).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast verklaarde u dat uw autoriteiten u waarschijnlijk viseerden enerzijds omdat uw activiteiten hen stoorden en ze u misschien als een agent van het Westen beschouwden omdat u betaald werd door organisaties uit het buitenland (CGVS 2, p. 13-14).

Anderzijds was ook het feit dat u samen met 2 andere organisaties een protestactie wilde organiseren volgens u een doorn in het oog van uw autoriteiten (CGVS 1, p. 18 en CGVS 2, p. 20).

Het is echter opmerkelijk dat de vereniging die de organisatie van de protestactie op zich nam, Nieuwe Generatie genaamd, geen problemen kende met de autoriteiten. Het was immers deze vereniging die de actie wilde houden en hiervoor ook om toelating vroeg aan de autoriteiten, maar uiteindelijk geen toestemming kreeg.

U argumenteerde dat de vereniging Nieuwe Generatie geen problemen kreeg omdat ze zichzelf in diskrediet had gebracht.

Op welke manier deze organisatie zichzelf dan in diskrediet zou hebben gebracht kon u niet zeggen. Meer nog, u stelde dat dit slechts een vermoeden is en u denkt dat u gelokt werd (CGVS 2, p. 20). Waarom u dan gelokt werd of wat men van u wilde, kon u niet aangeven. U kon enkel speculeren en stelde uiteindelijk dat het waarschijnlijk gewoon een vorm van provocatie was (CGVS 2, p. 21).

Een uitleg die niet kan overtuigen.

Verder werd nog een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw aangaande de verwondingen die u opliep als gevolg van de slagen die u kreeg op 26 februari 2012.

Zo stelde u dat u aan deze slagen een hersenschudding en verschillende blauwe plekken overhield. U liep ook een open wonde op aan uw voorhoofd (CGVS 2, p. 12).

Uw vrouw maakte eveneens melding van de blauwe plekken die u had op verschillende lichaamsdelen, maar stelde uitdrukkelijk dat u verder geen andere verwondingen had (CGVS vrouw 2, p. 3).

Pas wanneer ze met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd en uitdrukkelijk gesteld werd dat u verteld had dat u bloedde, repliceerde ze dat er bloed was, maar u niet in het ziekenhuis werd opgenomen. Toen haar daarna verduidelijkt werd dat de tegenstrijdigheid inhield dat zij verklaard had dat u geen andere wonden had dan blauwe plekken en u stelde dat u een open hoofdwonde had, antwoordde ze dat u een hoofdtrauma had.

Gevraagd waarom ze hiervan dan geen melding had gemaakt, voerde ze aan dat er overal aan uw kleren bloed was, maar de blauwe plekken voor haar zeer erg waren (CGVS vrouw 2, p. 4).

Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien redelijkerwijze van uw vrouw verwacht kon worden dat ze een bloedende wonde op uw voorhoofd zou hebben opgemerkt en ze zelf eerder ook geen melding maakte van het feit dat u onder het bloed zat.

De tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind.

Voorts moet nog opgemerkt worden dat u verklaarde dat u omwille van de door u aangehaalde problemen nooit klacht hebt ingediend bij de autoriteiten, naar eigen zeggen omdat dit zinloos zou zijn geweest (CGVS 2, p. 7 en 9). Wel zou u meermaals een medewerkster van de mensenrechtenorganisatie 'SOS Redding' geraadpleegd hebben en zou het ook deze medewerkster zijn die u heeft aangeraden het land te verlaten (CGVS 2, p. 13). Ook hiervan reikte u het Commissariaat-generaal geen enkel begin van bewijs aan.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Moskou met een minibus naar België bent gereisd (CGVS 1, p. 12). Zelf was u niet in het bezit van een geldig reisdocument, maar u kende onderweg geen problemen en werd ook niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS 1, p. 12).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij de tussenpersoon/smokkelaar is achtergebleven (CGVS 1, p. 9 – CGVS 2, p. 17), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw incoherente verklaringen aangaande uw internationaal paspoort.

U stelde namelijk zowel tijdens uw eerste als tweede interview bij het Commissariaat-generaal dat u voor uw reis naar België uw internationaal paspoort dat u werd uitgereikt in 2008, gebruikt had (CGVS 1, p. 8 – CGVS 2, p. 17).

Uit de stempel op pagina 19 van uw binnenlands Russisch paspoort blijkt echter dat op 6 maart 2011 op uw naam een internationaal Russisch paspoort werd uitgereikt.

Hiermee geconfronteerd, antwoordde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dat u in 2011 zelf geen internationaal paspoort hebt aangevraagd, maar uw vrouw het misschien gedaan had.

Even later verklaarde u dan weer dat het uw moeder was die zich daarmee bezighield en uw paspoort misschien werd ingewisseld omdat de geldigheidstermijn verstreken was (CGVS 1, p. 7).

Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal werd u opnieuw gevraagd naar de stempel in uw binnenlands paspoort die aangeeft dat op 6 maart 2011 een internationaal paspoort op uw naam werd uitgereikt.

Ditmaal stelde u dat u dit had nagevraagd aangezien u zelf niet op de hoogte was en uw moeder uw internationaal paspoort verlengd had, maar er geen blanco paspoorten meer waren (CGVS 2, p. 17). Deze verklaring kan echter niet overtuigen.

U verklaarde namelijk dat uw moeder uw paspoort verlengde omdat de geldigheidsduur ervan bijna verstreken is (CGVS 2, p. 18).

Gelet op het feit dat een internationaal Russisch paspoort een geldigheidsduur heeft van 5 jaar, zoals u ook zelf aangaf (CGVS 2, p. 18), en uw vorige internationaal paspoort in 2008 werd uitgereikt, betekent dit dat uw paspoort uitgereikt in 2008 nog tot 2013 geldig is.

Gewezen op deze vaststelling, argumenteerde u plots dat u zich vergist had en u in 2008 een visum had aangevraagd voor Georgië.

Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat u voorheen reeds uitdrukkelijk verklaard had dat u in 2008 wel degelijk een internationaal paspoort had aangevraagd en niet enkel een visum, argumenteerde u andermaal dat u voorheen zelf niet op de hoogte was van het feit dat uw moeder uw internationaal paspoort had verlengd en ze u ondertussen verteld had dat ze toen (d.i. in maart 2011) de kans kreeg om uw internationaal paspoort te verlengen en ze het bijgevolg ook deed (CGVS 2, p. 18). Deze uitleg biedt geenszins een verklaring voor de tegenstrijdigheid in uw verklaringen.

Er rest ook nog de vraag waarom u in 2011 uw internationaal Russisch paspoort reeds liet verlengen/vervangen, te meer omdat dit enkel tegen betaling kan gebeuren.

Uw argument dat uw moeder misschien kennissen had bij 'die organisatie' en u zelf zou moeten hebben betalen, is bovendien een loutere veronderstelling (CGVS 2, p. 18).

Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat u vertelde dat uw moeder in het verleden eveneens problemen kende omwille van haar beroepsactiviteiten.

Zij was namelijk voorzitter van de organisatie 'Moeders Huis' die zich bezighield met gedwongen vluchtelingen uit Tsjetsjenië (CGVS 2, p. 4).

Behalve de ontvoering van uw broer S., die u niet aannemelijk wist te maken (zie supra), kende zij recent echter geen problemen meer (CGVS 2, p. 19).

U haalde in dit verband ook aan dat uw jongere broer, R.D. (O.V. 6.692.425), eveneens problemen kreeg met de autoriteiten omdat hij in 2006 N.E. geholpen had en hij als gevolg van deze problemen naar België kwam (CGVS 2, p. 5) en er asiel aanvraagde.

In het kader van de asielaanvraag van uw broer, R.D. (O.V. 6.692.425), nam het Commissariaat-generaal op 11 augustus 2011 de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Er dient echter op gewezen te worden dat deze beslissing genomen werd op basis van zijn persoonlijke verklaringen alsook op grond van de toenmalige veiligheidssituatie. Zoals reeds aangehaald, dient er ook op gewezen te worden dat de voorgehouden persoonlijke vrees steeds in concreto aangetoond dient te worden, maar u daar om de hierboven aangehaalde redenen niet in slaagde.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw intern Russisch paspoort, rijbewijs en huwelijksakte, het visitekaartje van een Helene Sand Andresen, een volmacht aangaande uw wagen, verschillende documenten aangaande het auto-ongeval van uw broer, een USB-stick met foto's en een medisch attest) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw intern Russisch paspoort, rijbewijs en huwelijksakte bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen enkele informatie aangaande de door u aangehaalde problemen.

Het visitekaartje toont enkel aan dat u contact had met Helene Sand Andresen, adviseur bij de ambassade van Noorwegen in Moskou of u op zijn minst haar visitekaartje hebt verkregen. Dit kaartje is echter geenszins een bewijs van de problemen die u na de door u verklaarde ontmoeting met deze persoon gekend zou hebben.

De door u voorgelegde volmacht toont enkel aan dat uw broer A.D. van u een volmacht kreeg om uw wagen te besturen, wat niet betwist wordt.

De documenten aangaande het ongeval van uw broer betreffen uitsluitend medische attesten, die enkel melding maken van de vastgestelde verwondingen en de behandeling ervan, maar geen

enkele verwijzing bevatten naar de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg vermogen deze documenten niet de door u verklaarde versie van de feiten te staven.

De kopie van het paspoort van uw broer die bij deze documenten is gevoegd, bevat louter de identiteitsgegevens van uw broer.

De foto's op de usb-stick tonen volgens u aan dat u voorzitter was van de NGO Het Nieuwe Leven (CGVS 1, p. 19), wat op deze foto's niet te zien is. Geen van deze foto's vermag hoe dan ook bovenstaande beslissing te wijzigen.

Zes foto's tonen uw auto na een ongeval en hoe deze wordt weggetakeld, 1 foto toont iemand liggend in een bed, 1 foto toont u zittend in de zetel met iemand anders, 1 foto toont u aan een eettafel samen met iemand anders en 1 foto toont een zaal met mensen, u bent op deze foto niet te herkennen.

Hoewel sommige van deze foto's aantonen dat uw wagen betrokken was in een ongeval, zijn deze foto's onvoldoende om uw versie van de feiten te staven. Nergens uit deze foto's blijkt namelijk dat er een andere wagen bij het ongeval betrokken was en of het hier om kwaad opzet zou gaan, zoals u verklaarde.

Het medische attest ten slotte toont enkel aan dat u op 27 februari 2012 verzorgd werd in de stedelijke polikliniek van Chasavyurt omdat u verschillende verwondingen had opgelopen.

Hoewel in dit attest te lezen staat dat u geslagen werd door onbekende mensen, kan een dergelijk document nooit volstaan om de omstandigheden waarin de vastgestelde verwondingen werden opgelopen formeel te attesteren. Een medisch attest is op dit punt immers steeds gebaseerd op de verklaringen van de patiënt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt aan de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, E.Z. (O.V. 7.000.057), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, E.Z., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 2 mei 1987 in de Russische stad Raduzhnyi. Sinds 14 februari 2012 bent u wettelijk gehuwd met K.D. (O.V. 7.000.057). U hebt met hem één kind, na jullie aankomst hier in België geboren. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen van uw man.

Zelf weet u weinig over zijn problemen aangezien hij u niet veel vertelde om u niet te verontrusten. Volgens u kreeg hij problemen door zijn werk.

Ook uw schoonbroer kende problemen en raakte op een dag zeer ernstig gewond. Uit de gesprekken tussen de leden van uw schoonfamilie onderling vernam u dat uw schoonbroer deze verwondingen opliep omdat hij achtervolgd werd toen hij met de auto van uw man reed.

Op 26 februari 2012 kwam uw man ernstig gehavend thuis. Zijn lichaam was bedekt met blauwe plekken en zijn kleren waren bebloed. Wat er precies gebeurd was, weet u niet, maar de volgende dag ging uw man naar het ziekenhuis voor onderzoek. Uw man had gelukkig geen ernstige verwondingen, maar was erg onrustig.

Op 10 april 2012 vertelde uw schoonmoeder dat u uit Dagestan moest vertrekken.

U verliet Dagestan uiteindelijk op 15 april 2012. Samen met uw man vertrok u met een dubbeldekkbus naar Moskou. Vanuit Moskou reisden jullie vervolgens met een minibus naar België, waar u op 23 april 2012 aankwam. De volgende dag, op 24 april 2012, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jullie asielaanvraag legde uw man volgende stukken voor: zijn intern paspoort (1), zijn rijbewijs (2), uw intern paspoort (3), jullie huwelijksakte (4), het visitekaartje van een adviseur van de ambassade van Noorwegen in Moskou (5), een volmacht betreffende zijn auto (6), een convocatie op zijn naam van 2 april 2012 (7), een convocatie op zijn naam van 12 april 2012 (8), een convocatie op zijn naam van 20 maart 2012 (9), een envelop met documenten in verband met het auto ongeval van zijn broer (10) en een medisch attest (12). Uzelf legde een USB-stick met foto's voor waarover uw man tijdens zijn gehoor al had gesproken (11)."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, E.Z., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS 2, p. 3).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, K.D. (O.V. 7.000.057), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, K.D. (O.V. 7.000.057), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kende met de autoriteiten vanwege uw beroepsactiviteiten. U was namelijk voorzitter van een organisatie die zich bezighield met projecten van vrijetijdsbesteding voor kansarme kinderen.

Er dient echter eerst en vooral op gewezen te worden dat het loutere feit dat u professioneel actief was voor een niet-gouvernementele organisatie op zich onvoldoende is voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Want hoewel ngo-medewerkers en mensenrechtenactivisten een verhoogd risico lopen om door de autoriteiten gevisieerd te worden, dient de voorgehouden vrees nog steeds in concreto aangetoond te worden. Welnu, u slaagde er niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo bleef u onaannemelijk vaag en toonde u weinig interesse in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen na uw vertrek uit uw herkomstland. Zo haalde u aan dat uw broer S. ongeveer een maand voor uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal ontvoerd werd (CGVS 2, p. 15). U kon echter geen verdere informatie geven over deze ontvoering. Zo wist u niet wat er precies gebeurd is en had u geen idee door wie uw broer ontvoerd werd noch waarom. U kon evenmin zeggen hoe uw broer uiteindelijk vrijgekomen is (CGVS 2, p. 15). U argumenteerde wel dat u tijdens hetzelfde telefoongesprek zowel vernam dat uw broer ontvoerd was geweest als dat uw grootmoeder als gevolg daarvan overleden zou zijn (CGVS 2, p. 15-16). U voerde ook aan dat deze gebeurtenissen telefonisch moeilijk te bespreken waren omdat dit extra problemen kon veroorzaken (CGVS 2, p. 15) en er geen andere manier bestond om informatie te verkrijgen over deze feiten (CGVS 2, p. 16). Deze argumentatie is echter niet afdoende. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u de door u

voorgelegde originele convocaties na uw aankomst in België verkregen heeft (CGVS 1, p. 7). Bovendien maakte u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal melding van het bestaan van een medisch attest aangaande de verwondingen die u opliep door de mishandeling op 26 februari 2012. U stelde dat dit attest zich in Dagestan bevond, maar u gevraagd had om dit document op te sturen (CGVS 1, p. 8). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u nog niet over dit attest beschikte omdat de situatie bij u thuis erg gespannen was, maar u gaf wel aan dat u indien nodig kon proberen om het attest per fax te laten opsturen (CGVS 2, p. 15), waarna u ons uiteindelijk het origineel bezorgde. Hieruit blijkt dat u wel degelijk over andere mogelijkheden kan beschikken om informatie in te winnen over de gebeurtenissen die zich omtrent uw problemen na uw vertrek uit Dagestan nog hebben afgespeeld.

In ditzelfde verband haalde u ook aan dat er na uw vertrek uit Dagestan nog verschillende convocaties voor u werden afgeleverd op uw vroegere adres (CGVS 1, p. 8 – CGVS 2, p. 16), waarvan u er 3 ter staving van uw asielrelaas voorlegde. Er dient echter op gewezen te worden dat u onaannemelijk vaag bleef aangaande de door u aangehaalde convocaties. Zo wist u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal niet wanneer er voor het laatst een dergelijke convocatie voor u in Dagestan werd afgeleverd (CGVS 1, p. 18). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal stelde u eveneens dat er tot op dat moment nog convocaties voor u werden afgeleverd in Dagestan. U wist echter niet hoeveel convocaties er tot op dat moment voor u bezorgd waren en liet ook na dit te vragen. U kon evenmin zeggen hoeveel convocaties er na de drie reeds door u voorgelegde convocaties ondertussen nog waren afgeleverd. U wist verder niet door welke dienst u overeenkomstig deze convocaties werd opgeroepen noch waarom of in het kader van welke zaak. U kon tot slot evenmin aangeven in welke hoedanigheid u zich volgens deze convocaties wordt opgeroepen en stelde dat de hoedanigheid bij jullie niet op convocaties vermeld wordt (CGVS 2, p. 16-17). Dit is echter geen valide argument aangezien op 2 van de drie door u voorgelegde convocaties wel degelijk vermeld staat in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen, namelijk in de hoedanigheid van verdachte. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u slechts dat het u verbaasde dat u door een procureur werd opgeroepen (CGVS 2, p. 19). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast.

Wat de door u voorgelegde convocaties betreft, moet er trouwens op gewezen worden dat er verschillende aanwijzingen bestaan om de authenticiteit van deze documenten in twijfel te trekken. Zo is het uiterst opmerkelijk dat de convocaties met als aanmeldingsdatum respectievelijk 2 april 2012 en 12 april 2012 nergens vermelden aan wie ze gericht zijn en wie zich bijgevolg op voormelde data dient aan te bieden. Ook het adres van de persoon aan wie ze gericht zijn ontbreekt. Verder is het opvallend dat ook het adres van de plaats waar de geconvoceerde zich dient aan te melden, ontbreekt. Zo staat op beide convocaties te lezen dat de persoon in kwestie zich moet aanmelden in bureau nummer 2 bij procureur J.S. van het Novolakdistrict. Waar dit bureau zich bevindt, blijkt echter nergens uit de convocaties. Ook andere contactgegevens van de persoon of de dienst die de convocatie uitgaaf, ontbreken. Dit is des te opmerkelijker aangezien op de convocaties vermeld staat dat u dient te verwittigen indien u om een gegronde reden niet op het aangegeven tijdstip kan verschijnen. Op geen van beide convocaties staat voorts vermeld wanneer de convocatie zelf werd opgesteld noch in het kader van welke zaak de geconvoceerde moet verschijnen. Tot slot ontbreekt op beide convocaties ook elke informatie aangaande de aflevering ervan. Ook wat betreft de convocatie met aanmeldingsdatum 20 maart 2012 zijn er verschillende elementen die ernstige twijfels oproepen over de authenticiteit van dit stuk. Hoewel op dit document wel uw naam en adres vermeld staan, ontbreekt ook op deze convocatie het adres van de plaats waar u zich moet aanmelden, zijnde bureau nummer 6 van het Openbaar Ministerie in Novolak. Deze convocatie bevat verder noch de hoedanigheid waarin noch de zaak in het kader waarvan u opgeroepen wordt. Ook elke informatie aangaande de aflevering van dit document ontbreekt net als de datum waarop de convocatie zelf werd opgemaakt. Tot slot bevat ook deze convocatie geen andere gegevens die de geconvoceerde in staat stellen om de persoon of de dienst die de convocatie uitgaaf te contacteren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat in de Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document van ambtenaren kan kopen.

Voorts maakte u tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal plots melding van twee gebeurtenissen die u nooit eerder in uw asielprocedure had aangehaald. Tijdens dit tweede interview vertelde u namelijk dat u enkele dagen na uw ontmoeting met een medewerker van de Noorse ambassade in Grozny door een majoor van de recherche op straat werd aangesproken omdat u verdacht werd van betrokkenheid bij een verkrachtingszaak. Op het moment dat de rechercheur u aansprak, had u geen tijd. Maar u beloofde de volgende dag bij hem langs te gaan, wat u ook

deed. Daar kreeg u te horen dat u verdacht werd van een verkrachting die kort daarvoor had plaatsgevonden. U beschikte echter over een alibi. Daarom mocht u beschikken, maar u zou later nog opgeroepen worden in het kader van deze zaak (CGVS 2, p. 8-9). U zei daarnaast ook dat uw auto eind april 2011 overdag op straat in Chasavuyrt werd tegengehouden door gewapende mannen in militaire uniformen. Ze dwongen u te stoppen, hielden u onder schot en bevalen u uw handen boven uw hoofd te houden. Uiteindelijk lieten ze u echter gaan onder het voorwendsel dat u niet de persoon was die ze zochten (CGVS 2, p. 10-11). Ook dit incident had u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch bij het Commissariaat-generaal (CGVS) ooit eerder aangehaald. Toen u gevraagd werd waarom u beide incidenten in de loop van uw asielprocedure nooit eerder vermeld had, antwoordde u dat u hiervan bij uw vorige 2 interviews (respectievelijk bij de DVZ en het CGVS) geen melding had gemaakt omdat alles vlug moest gaan en de interviews kort waren. U voegde er nog aan toe dat u antwoordde op de vragen, maar u zich opgejaagd voelde. Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u bij het Commissariaat-generaal wel uitgebreid gehoord werd, meer bepaald van 9.21u tot 12.31u, stelde u dat voornoemde incidenten niet officieel waren en u geen documenten had om ze te bewijzen. Geconfronteerd met het feit dat u na afloop van uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal verklaard had dat u alle redenen had kunnen vertellen waarom u uw land van herkomst hebt verlaten en u ook de kans geboden werd om nog iets toe te voegen, wat u naliel te doen, argumenteerde u dat u zich in een 'zelfverdedigingspositie' bevond. U verduidelijkte dat u vragen kreeg en u uzelf verdedigde met de antwoorden en uw hoofd tussendoor leeg was (CGVS 2, p. 18-19). Deze argumentatie is echter niet afdoende. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van de reden van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst, wat in casu niet het geval was. Te meer omdat de valse beschuldiging wegens verkrachting volgens u het eerste incident was waarmee u sinds de ontmoeting met de medewerker van de Noorse ambassade, waarmee uw problemen aanvingen, geconfronteerd werd (CGVS 2, p. 8) en u na afloop van uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf dat u tijdens dit interview alle problemen had verteld die aanleiding gaven tot uw vertrek uit uw herkomstland (CGVS 1, p. 17). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast verklaarde u dat uw autoriteiten u waarschijnlijk viseerden enerzijds omdat uw activiteiten hen stoorden en ze u misschien als een agent van het Westen beschouwden omdat u betaald werd door organisaties uit het buitenland (CGVS 2, p. 13-14). Anderzijds was ook het feit dat u samen met 2 andere organisaties een protestactie wilde organiseren volgens u een doorn in het oog van uw autoriteiten (CGVS 1, p. 18 en CGVS 2, p. 20). Het is echter opmerkelijk dat de vereniging die de organisatie van de protestactie op zich nam, Nieuwe Generatie genaamd, geen problemen kende met de autoriteiten. Het was immers deze vereniging die de actie wilde houden en hiervoor ook om toelating vroeg aan de autoriteiten, maar uiteindelijk geen toestemming kreeg. U argumenteerde dat de vereniging Nieuwe Generatie geen problemen kreeg omdat ze zichzelf in diskrediet had gebracht. Op welke manier deze organisatie zichzelf dan in diskrediet zou hebben gebracht kon u niet zeggen. Meer nog, u stelde dat dit slechts een vermoeden is en u denkt dat u gelokt werd (CGVS 2, p. 20). Waarom u dan gelokt werd of wat men van u wilde, kon u niet aangeven. U kon enkel speculeren en stelde uiteindelijk dat het waarschijnlijk gewoon een vorm van provocatie was (CGVS 2, p. 21). Een uitleg die niet kan overtuigen.

Verder werd nog een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw aangaande de verwondingen die u opliep als gevolg van de slagen die u kreeg op 26 februari 2012. Zo stelde u dat u aan deze slagen een hersenschudding en verschillende blauwe plekken overhield. U liep ook een open wonde op aan uw voorhoofd (CGVS 2, p. 12). Uw vrouw maakte eveneens melding van de blauwe plekken die u had op verschillende lichaamsdelen, maar stelde uitdrukkelijk dat u verder geen andere verwondingen had (CGVS vrouw 2, p. 3). Pas wanneer ze met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd en uitdrukkelijk gesteld werd dat u verteld had dat u bloedde, repliceerde ze dat er bloed was, maar u niet in het ziekenhuis werd opgenomen. Toen haar daarna verduidelijkt werd dat de tegenstrijdigheid inhield dat zij verklaard had dat u geen andere wonden had dan blauwe plekken en u stelde dat u een open hoofdwonde had, antwoordde ze dat u een hoofdtrauma had. Gevraagd waarom ze hiervan dan geen melding had gemaakt, voerde ze aan dat er overal aan uw kleren bloed was, maar de blauwe plekken voor haar zeer erg waren (CGVS vrouw 2, p. 4). Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien redelijkerwijze van uw vrouw verwacht kon worden dat ze een bloedende wonde op uw voorhoofd zou hebben opgemerkt en ze zelf eerder ook geen melding maakte van het feit dat u onder het bloed zat. De tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind.

Voorts moet nog opgemerkt worden dat u verklaarde dat u omwille van de door u aangehaalde problemen nooit klacht hebt ingediend bij de autoriteiten, naar eigen zeggen omdat dit

zinloos zou zijn geweest (CGVS 2, p. 7 en 9). Wel zou u meermaals een medewerkster van de mensenrechtenorganisatie 'SOS Redding' geraadpleegd hebben en zou het ook deze medewerkster zijn die u heeft aangeraden het land te verlaten (CGVS 2, p. 13). Ook hiervan reikte u het Commissariaat-generaal geen enkel begin van bewijs aan.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Moskou met een minibus naar België bent gereisd (CGVS 1, p. 12). Zelf was u niet in het bezit van een geldig reisdocument, maar u kende onderweg geen problemen en werd ook niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS 1, p. 12). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij de tussenpersoon/smokkelaar is achtergebleven (CGVS 1, p. 9 – CGVS 2, p. 17), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw incoherente verklaringen aangaande uw internationaal paspoort. U stelde namelijk zowel tijdens uw eerste als tweede interview bij het Commissariaat-generaal dat u voor uw reis naar België uw internationaal paspoort dat u werd uitgereikt in 2008 gebruikt had (CGVS 1, p. 8 – CGVS 2, p. 17). Uit de stempel op pagina 19 van uw binnenlands Russisch paspoort blijkt echter dat op 6 maart 2011 op uw naam een internationaal Russisch paspoort werd uitgereikt. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dat u in 2011 zelf geen internationaal paspoort hebt aangevraagd, maar uw vrouw het misschien gedaan had. Even later verklaarde u dan weer dat het uw moeder was die zich daarmee bezighield en uw paspoort misschien werd ingewisseld omdat de geldigheids termijn verstreken was (CGVS 1, p. 7). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal werd u opnieuw gevraagd naar de stempel in uw binnenlands paspoort die aangeeft dat op 6 maart 2011 een internationaal paspoort op uw naam werd uitgereikt. Ditmaal stelde u dat u dit had nagevraagd aangezien u zelf niet op de hoogte was en uw moeder uw internationaal paspoort verlengd had, maar er geen blanco paspoorten meer waren (CGVS 2, p. 17). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. U verklaarde namelijk dat uw moeder uw paspoort verlengde omdat de geldigheidsduur ervan bijna verstreken is (CGVS 2, p. 18). Gelet op het feit dat een internationaal Russisch paspoort een geldigheidsduur heeft van 5 jaar, zoals u ook zelf aangaf (CGVS 2, p. 18), en uw vorige internationaal paspoort in 2008 werd uitgereikt, betekent dit dat uw paspoort uitgereikt in 2008 nog tot 2013 geldig is. Gewezen op deze vaststelling, argumenteerde u plots dat u zich vergist had en u in 2008 een visum had aangevraagd voor Georgië. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat u voorheen reeds uitdrukkelijk verklaard had dat u in 2008 wel degelijk een internationaal paspoort had aangevraagd en niet enkel een visum, argumenteerde u andermaal dat u voorheen zelf niet op de hoogte was van het feit dat uw moeder uw internationaal paspoort had verlengd en ze u ondertussen verteld had dat ze toen (d.i. in maart 2011) de kans kreeg om uw internationaal paspoort te verlengen en ze het bijgevolg ook deed (CGVS 2, p. 18). Deze uitleg biedt geenszins een verklaring voor de tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Er rest ook nog de vraag waarom u in 2011 uw internationaal Russisch paspoort reeds liet verlengen/vervangen, te meer omdat dit enkel tegen betaling kan gebeuren. Uw argument dat uw moeder misschien kennissen had bij 'die organisatie' en u zelf zou moeten hebben betalen, is bovendien een loutere veronderstelling (CGVS 2, p. 18). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat u vertelde dat uw moeder in het verleden eveneens problemen kende omwille van haar beroepsactiviteiten. Zij was namelijk voorzitter van de organisatie 'Moeders Huis' die zich bezighield met gedwongen vluchtelingen uit Tsjetsjenië (CGVS 2, p. 4). Behalve de ontvoering van uw broer S., die u niet aannemelijk wist te maken (zie supra), kende zij recent echter geen problemen meer (CGVS 2, p. 19). U haalde in dit verband ook aan dat uw jongere broer, R.D. (O.V. 6.692.425), eveneens problemen kreeg met de autoriteiten omdat hij in 2006 N.E. geholpen had en hij als gevolg van deze problemen naar België kwam (CGVS 2, p. 5) en er asiel aanvraagde. In het kader van de asielaanvraag van uw broer, R.D. (O.V. 6.692.425), nam het Commissariaat-generaal op 11 augustus 2011 de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Er dient echter op gewezen te worden dat deze beslissing genomen werd op basis van zijn persoonlijke verklaringen alsook op grond van de toenmalige veiligheidssituatie. Zoals reeds aangehaald, dient er ook op gewezen te worden dat de voorgehouden persoonlijke vrees steeds in concreto aangetoond dient te worden, maar u daar om de hierboven aangehaalde redenen niet in slaagde.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw intern Russisch paspoort, rijbewijs en huwelijksakte, het visitekaartje van een Helene Sand Andresen, een volmacht aangaande uw wagen, verschillende documenten aangaande het auto-ongeval van uw broer, een USB-stick met foto's en een medisch attest) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw intern Russisch paspoort, rijbewijs en huwelijksakte bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen enkele informatie aangaande de door u aangehaalde problemen. Het visitekaartje toont enkel aan dat u contact had met Helene Sand Andresen, adviseur bij de ambassade van Noorwegen in Moskou of u op zijn minst haar visitekaartje hebt verkregen. Dit kaartje is echter geenszins een bewijs van de problemen die u na de door u verklaarde ontmoeting met deze persoon gekend zou hebben. De door u voorgelegde volmacht toont enkel aan dat uw broer A.D. van u een volmacht kreeg om uw wagen te besturen, wat niet betwist wordt. De documenten aangaande het ongeval van uw broer betreffen uitsluitend medische attesten, die enkel melding maken van de vastgestelde verwondingen en de behandeling ervan, maar geen enkele verwijzing bevatten naar de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg vermogen deze documenten niet de door u verklaarde versie van de feiten te staven. De kopie van het paspoort van uw broer die bij deze documenten is gevoegd, bevat louter de identiteitsgegevens van uw broer. De foto's op de usb-stick tonen volgens u aan dat u voorzitter was van de NGO Het Nieuwe Leven (CGVS 1, p. 19), wat op deze foto's niet te zien is. Geen van deze foto's vermag hoe dan ook bovenstaande beslissing te wijzigen. Zes foto's tonen uw auto na een ongeval en hoe deze wordt weggetakeld, 1 foto toont iemand liggend in een bed, 1 foto toont u zittend in de zetel met iemand anders, 1 foto toont u aan een eettafel samen met iemand anders en 1 foto toont een zaal met mensen, u bent op deze foto niet te herkennen. Hoewel sommige van deze foto's aantonen dat uw wagen betrokken was in een ongeval, zijn deze foto's onvoldoende om uw versie van de feiten te staven. Nergens uit deze foto's blijkt namelijk dat er een andere wagen bij het ongeval betrokken was en of het hier om kwaad opzet zou gaan, zoals u verklaarde. Het medische attest ten slotte toont enkel aan dat u op 27 februari 2012 verzorgd werd in de stedelijke polikliniek van Chasavyurt omdat u verschillende verwondingen had opgelopen. Hoewel in dit attest te lezen staat dat u geslagen werd door onbekende mensen, kan een dergelijk document nooit volstaan om de omstandigheden waarin de vastgestelde verwondingen werden opgelopen formeel te attesteren. Een medisch attest is op dit punt immers steeds gebaseerd op de verklaringen van de patiënt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt aan de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van

willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, E.Z. (O.V. 7.000.057), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 29 november 2012 en schending aan van artikel 1.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en (zie p. 5) *“van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging, wijzen verzoekers op (zie p. 6) *“de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling”*; ze leggen uit dat de vrees een subjectief en een objectief element vereist, doch dat *“vrees volstaat”*; de asielzoeker moet volgens hen *“niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad”*.

Verzoekers benadrukken dat hun vrees (zie p. 6) *“wijst op een bewustzijn van het verhoogd risico van onmenselijke en vernederende behandelingen door de autoriteiten in Dagestan naar aanleiding van hun professioneel activiteiten/voorzitterschap van de niet-gouvernementele organisatie ‘Nieuw Leven’”*.

Uit het verhoorverslag blijkt volgens hen (zie p. 6) *“dat verzoekers in Dagestan mishandeld en vervolgd werden”*, dat ze er officieel opgespoord worden en dat hun woning onder toezicht van de autoriteiten staat. Ze besluiten dat ze onomstotelijk een gegronde vrees hebben, waartegen ze geen bescherming kunnen inroepen.

Volgens verzoekers beperkt de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissingen (zie p. 7) *“tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht en het gehoorverslag staat”*; ze stellen dat de commissaris-generaal de bestreden beslissingen *“niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen”*.

Waar verzoeker ten laste wordt gelegd dat hij vaag is omtrent het verdere verloop van zijn problemen en omtrent de convocaties, wordt aangevoerd (zie p. 8) *“dat het hier gaat om een zeer recentelijk incident die door de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld”*. Ze stellen dat dit tot gevolg heeft *“dat de details nog steeds onbekend zijn”* en dat *“uit veiligheidsoverweging konden verzoekers geen informatie bekomen”*.

Met betrekking tot de convocaties, laten verzoekers gelden dat ze (zie p. 8) *“in concreet geval”* hebben aangetoond dat ze in Dagestan worden vervolgd en benadrukken ze dat de commissaris-generaal (zie p. 9) *“geen concreet bewijs heeft alwaar aangetoond werd dat de neergelegde convocaties – in concreet geval – tegen betaling gekregen zijn”*.

Verzoekers zijn verder van mening (zie p. 9) *“dat er geen sprake is van een tegenstrijdige verklaring”* aangaande de verwondingen die verzoeker opliep op 26 februari 2012, aangezien ze beide melding maakten van blauwe plekken en bloed ten gevolge van een open wonde op verzoekers voorhoofd.

Volgens verzoekers is het voor de commissaris-generaal ongeloofwaardig dat ze geen internationaal paspoort voorleggen; ze leggen uit (zie p. 9) *“wanneer hun internationaal Russisch paspoort door de smokkelaar werd meegenomen, spreekt het voor zich dat verzoekers deze document niet kunnen voorleggen”* (sic). Ze stellen dat ze erin slagen hun reisroute (zie p. 9) *“aannemelijk te maken aan de hand van objectieve documenten in het administratieve dossier”*.

Volgens verzoekers zijn de beweringen in de bestreden beslissingen (zie p. 10) *“te lichtzinnig en in strijd met de materiële motiveringsplicht”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming, zijn verzoekers van mening dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Volgens hen is de commissaris-generaal (zie p. 10) *“in gebreke gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming”* en heeft hij *“zich beperkt tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht”* (sic).

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde, vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, E.Z., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, K.D., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst vast dat verzoeker onaannemelijk vaag bleek met betrekking tot het verdere verloop van zijn problemen, alsook met betrekking tot de voorgedachte convocaties.

In hun verzoekschrift wordt daaromtrent aangevoerd *“dat het hier gaat om een zeer recentelijk incident die door de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld”* en dat dit tot gevolg heeft *“dat de details nog steeds onbekend zijn”*; verzoekers voegen hier aan toe dat *“uit veiligheidsoverweging konden verzoekers geen informatie bekomen”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet wist wat er precies gebeurd was bij de ontvoering van zijn broer S., dat hij geen idee had door wie of waarom deze ontvoerd werd, noch hoe hij vrijgekomen is.

Verzoeker wist tijdens zijn eerste verhoor evenmin wanneer de laatste convocaties aankwam, hoeveel er op het moment van zijn tweede verhoor reeds waren afgeleverd, hoeveel er waren afgeleverd na de drie voorgelegde convocaties, door welke dienst hij werd opgeroepen, noch waarom of in het kader van welke zaak of in welke hoedanigheid.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De stellingen van verzoekers in hun verzoekschrift van 29 november 2012 *“dat het hier gaat om een zeer recentelijk incident”* waardoor *“de details nog steeds onbekend zijn”*, overtuigt niet gezien verzoekers broer omstreeks september 2012 ontvoerd werd en de voorgelegde convocaties van maart en april 2012 dateren.

Dat verzoekers *“uit veiligheidsoverweging”* geen informatie konden bekomen, wordt evenmin aangenomen gezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk over andere mogelijkheden beschikt om informatie in te winnen uit zijn land van herkomst.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing verder een tegenstrijdigheid vast tussen de verklaringen van verzoeker en deze van verzoekster aangaande de verwondingen die verzoeker opliep ten gevolge van de slagen op 26 februari 2012:

“Zo stelde u dat u aan deze slagen een hersenschudding en verschillende blauwe plekken overhield. U liep ook een open wonde op aan uw voorhoofd (CGVS 2, p. 12).

Uw vrouw maakte eveneens melding van de blauwe plekken die u had op verschillende lichaamsdelen, maar stelde uitdrukkelijk dat u verder geen andere verwondingen had (CGVS vrouw 2, p. 3). Pas wanneer ze met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd en uitdrukkelijk gesteld werd dat u verteld had dat u bloedde, repliceerde ze dat er bloed was, maar u niet in het ziekenhuis werd opgenomen. Toen haar daarna verduidelijkt werd dat de tegenstrijdigheid inhield dat zij verklaard had dat u geen andere wonden had dan blauwe plekken en u stelde dat u een open hoofdwonde had, antwoordde ze dat u een hoofdtrauma had.

Gevraagd waarom ze hiervan dan geen melding had gemaakt, voerde ze aan dat er overal aan uw kleren bloed was, maar de blauwe plekken voor haar zeer erg waren (CGVS vrouw 2, p. 4).

Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien redelijkerwijze van uw vrouw verwacht kon worden dat ze een bloedende wonde op uw voorhoofd zou hebben opgemerkt en ze zelf eerder ook geen melding maakte van het feit dat u onder het bloed zat.

De tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind.”

In hun verzoekschrift zijn verzoekers van mening *“dat er geen sprake is van een tegenstrijdige verklaring”* aangaande de verwondingen die verzoeker opliep op 26 februari 2012, aangezien ze beide melding maakten van blauwe plekken en bloed ten gevolge van een open wonde op verzoekers voorhoofd.

Deze beweringen stroken echter geenszins met de aanvankelijke verklaringen van verzoekster tijdens haar verhoor op 2 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal.

Gevraagd welke verwondingen verzoeker had opgelopen op 26 februari 2012, antwoordde zij (zie het verhoorverslag, p. 3): *“Hij had zeer rare blauwe plekken. Alsof hij met zware voorwerpen geslagen werd, die blauwe plekken waren rond en groot. Ik schrok van zijn toestand”*.

Gevraagd of hij, behalve blauwe plekken, nog andere verwondingen had, zoals breuken, open wonden, antwoordde verzoekster (zie p. 3) : *“Nee. Geen”*; gevraagd op welke plaatsen hij die blauwe plekken had, antwoordde zij (zie p. 3): *“Aan zijn rug, schouders”*.

Er wordt dan ook niet aangenomen worden dat verzoekster melding maakte van een open wonde op het voorhoofd van haar man.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de incoherentie wordt vastgesteld.

Deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers.

De commissaris-generaal hechtte evenmin geloof aan de door verzoekers voorgehouden reisweg:

"Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Moskou met een minibus naar België bent gereisd (CGVS 1, p. 12).

Zelf was u niet in het bezit van een geldig reisdocument, maar u kende onderweg geen problemen en werd ook niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS 1, p. 12).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij de tussenpersoon/smokkelaar is achtergebleven (CGVS 1, p. 9 – CGVS 2, p. 17), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw incoherente verklaringen aangaande uw internationaal paspoort. U stelde namelijk zowel tijdens uw eerste als tweede interview bij het Commissariaat-generaal dat u voor uw reis naar België uw internationaal paspoort dat u werd uitgereikt in 2008 gebruikt had (CGVS 1, p. 8 – CGVS 2, p. 17).

Uit de stempel op pagina 19 van uw binnenlands Russisch paspoort blijkt echter dat op 6 maart 2011 op uw naam een internationaal Russisch paspoort werd uitgereikt.

Hiermee geconfronteerd, antwoordde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dat u in 2011 zelf geen internationaal paspoort hebt aangevraagd, maar uw vrouw het misschien gedaan had. Even later verklaarde u dan weer dat het uw moeder was die zich daarmee bezighield en uw paspoort misschien werd ingewisseld omdat de geldigheidstermijn verstreken was (CGVS 1, p. 7). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal werd u opnieuw gevraagd naar de stempel in uw binnenlands paspoort die aangeeft dat op 6 maart 2011 een internationaal paspoort op uw naam werd uitgereikt.

Ditmaal stelde u dat u dit had nagevraagd aangezien u zelf niet op de hoogte was en uw moeder uw internationaal paspoort verlengd had, maar er geen blanco paspoorten meer waren (CGVS 2, p. 17).

Deze verklaring kan echter niet overtuigen.

U verklaarde namelijk dat uw moeder uw paspoort verlengde omdat de geldigheidsduur ervan bijna verstreken is (CGVS 2, p. 18).

Gelet op het feit dat een internationaal Russisch paspoort een geldigheidsduur heeft van 5 jaar, zoals u ook zelf aangaf (CGVS 2, p. 18), en uw vorige internationaal paspoort in 2008 werd uitgereikt, betekent dit dat uw paspoort uitgereikt in 2008 nog tot 2013 geldig is.

Gewezen op deze vaststelling, argumenteerde u plots dat u zich vergist had en u in 2008 een visum had aangevraagd voor Georgië.

Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat u voorheen reeds uitdrukkelijk verklaard had dat u in 2008 wel degelijk een internationaal paspoort had aangevraagd en niet enkel een visum, argumenteerde u andermaal dat u voorheen zelf niet op de hoogte was van het feit dat uw moeder uw internationaal paspoort had verlengd en ze u ondertussen verteld had dat ze toen (d.i. in maart 2011) de kans kreeg om uw internationaal paspoort te verlengen en ze het bijgevolg ook deed (CGVS 2, p. 18). Deze uitleg biedt geenszins een verklaring voor de tegenstrijdigheid in uw verklaringen.

Er rest ook nog de vraag waarom u in 2011 uw internationaal Russisch paspoort reeds liet verlengen/vervangen, te meer omdat dit enkel tegen betaling kan gebeuren. Uw argument dat uw moeder misschien kennissen had bij 'die organisatie' en u zelf zou moeten hebben betalen, is bovendien een loutere veronderstelling (CGVS 2, p. 18).

Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast."

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat *"wanneer hun internationaal Russisch paspoort door de smokkelaar werd meegenomen, spreekt het voor zich dat verzoekers deze document niet kunnen voorleggen"* (sic). Ze stellen dat ze erin slagen hun reisroute *"aannemelijk te maken aan de hand van objectieve documenten in het administratieve dossier"*.

Waar verzoekers verklaren dat *"hun internationaal Russisch paspoort door de smokkelaar werd meegenomen"*, beperken ze zich tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van steeds dezelfde bewering is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze in gebreke blijven.

Gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing, ziet de Raad niet in hoe verzoekers hun reisroute aannemelijk zouden hebben gemaakt *"aan de hand van objectieve documenten in het administratieve dossier"*.

De motivering blijft onverkort gelden en wordt door de Raad overgenomen.

De commissaris-generaal kwam ook tot de vaststelling dat verzoeker pas tijdens zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal melding van twee gebeurtenissen die hij nooit eerder in de asielprocedure had aangehaald.

De commissaris-generaal achtte het verder opmerkelijk dat de vereniging die de organisatie van de protestactie op zich nam, met name "Nieuwe Generatie" zelf geen problemen kende met de autoriteiten. Ten slotte merkte de commissaris-generaal nog op dat verzoeker verklaarde nooit klacht te hebben ingediend bij de autoriteiten, maar wel meermaals een medewerkster van de mensenrechtenorganisatie "SOS Redding" te hebben geraadpleegd, waarvan hij echter geen enkel begin van bewijs aanbracht.

De Raad stelt vast dat hierop niet wordt ingegaan in het verzoekschrift, waardoor de motivering dienaangaande in de bestreden beslissingen staande blijft.

De commissaris-generaal maakte nog de volgende opmerkingen aangaande de neergelegde convocaties:

"Wat de door u voorgelegde convocaties betreft, moet er trouwens op gewezen worden dat er verschillende aanwijzingen bestaan om de authenticiteit van deze documenten in twijfel te trekken.

Zo is het uiterst opmerkelijk dat de convocaties met als aanmeldingsdatum respectievelijk 2 april 2012 en 12 april 2012 nergens vermelden aan wie ze gericht zijn en wie zich bijgevolg op voormelde data dient aan te bieden. Ook het adres van de persoon aan wie ze gericht zijn ontbreekt.

Verder is het opvallend dat ook het adres van de plaats waar de geconvoceerde zich dient aan te melden, ontbreekt. Zo staat op beide convocaties te lezen dat de persoon in kwestie zich moet aanmelden in bureau nummer 2 bij procureur J.S. van het Novolakdistrict.

Waar dit bureau zich bevindt, blijkt echter nergens uit de convocaties. Ook andere contactgegevens van de persoon of de dienst die de convocatie uitgaaf, ontbreken.

Dit is des te opmerkelijker aangezien op de convocaties vermeld staat dat u dient te verwittigen indien u om een gegronde reden niet op het aangegeven tijdstip kan verschijnen.

Op geen van beide convocaties staat voorts vermeld wanneer de convocatie zelf werd opgesteld noch in het kader van welke zaak de geconvoceerde moet verschijnen. Tot slot ontbreekt op beide convocaties ook elke informatie aangaande de aflevering ervan.

Ook wat betreft de convocatie met aanmeldingsdatum 20 maart 2012 zijn er verschillende elementen die ernstige twijfels oproepen over de authenticiteit van dit stuk. Hoewel op dit document wel uw naam en adres vermeld staan, ontbreekt ook op deze convocatie het adres van de plaats waar u zich moet aanmelden, zijnde bureau nummer 6 van het Openbaar Ministerie in Novolak. Deze convocatie bevat verder noch de hoedanigheid waarin noch de zaak in het kader waarvan u opgeroepen wordt. Ook elke informatie aangaande de aflevering van dit document ontbreekt net als de datum waarop de convocatie zelf werd opgemaakt. Tot slot bevat ook deze convocatie geen andere gegevens die de geconvoceerde in staat stellen om de persoon of de dienst die de convocatie uitgaaf te contacteren.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat in de Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document van ambtenaren kan kopen."

In hun verzoekschrift voeren verzoekers als verweer aan dat ze *"in concreet geval"* hebben aangetoond dat ze in Dagestan worden vervolgd en dat de commissaris-generaal *"geen concreet bewijs heeft alwaar aangetoond werd dat de neergelegde convocaties – in concreet geval – tegen betaling gekregen zijn"*.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers, gelet op bovenstaande vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, geenszins hebben aangetoond dat ze in Dagestan worden vervolgd.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat de commissaris-generaal *“geen concreet bewijs heeft alwaar aangetoond werd dat de neergelegde convocaties – in concreet geval – tegen betaling gekregen zijn”*, wijst de Raad er op dat de vastgestelde tekorten in de opmaak van de bijgebrachte stukken gevoegd bij de informatie dat in de Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document van ambtenaren kan kopen, volstaan om aan die stukken bewijswaarde te ontfangen.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande de subsidiaire bescherming, zijn verzoekers van mening dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Volgens hen is de commissaris-generaal *“in gebreke gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming”* en heeft hij *“zich beperkt tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht”* (sic).

De Raad stelt vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE